

Параф нема алтернативу

Пише: Војислав М. Станојчић
уторак, 07 мај 2013 23:57

Лоше одиграно смешножалосно драматическоје позорје у девет јављенија, обележено авионским летовима на линији Београд-Брисел-Београд и непрестаним застрашивањем народа у Србији најзад је завршено стављањем “историјског парафа” нашег председника Владе на “споразум” са лицем са потернице, представником самопроглашене републике Косово. Овакав крај драме усхићено су поздравили сви они којима наша земља није претерано прирасла за срце, те се зато увек веома обрадују када се успешно остваре планови припремљени за Србију. Међу њима су како наши савезници из два светска рата, тако и наши бивши непријатељи из ових оружаних сукоба. Из чега није тешко извести закључак да се неки интереси мењају, док други, опет, остају исти, што нарочито важи за српске непријатеље.

Иако се у почетку чинило како је српски преговарачки тим “тврдо орах”, ипак је до парафа нашег представника на споразум дошло лакше него што су организатори састанака у Бриселу очекивали. Изгледа да је наш преговарачки тим још од почетка био склон прихватању постављених услова, а да је ради умиривања јавности у Србији читаву радњу развукао у девет чинова са кратким паузама и уз непрестане драматичне и забринуте наговештаје како би одлучно одбијање неприхватљивих услова могло да одложи и укочи наш пут у Европу.

Параф нема алтернативу

Пише: Војислав М. Станојчић
уторак, 07 мај 2013 23:57

У овим драматичним данима, велику улогу одиграла је и седма сила Србије. Све време преговора давала је снажну, готово стопостотну подршку нашим преговарачима, а по стављеном парафу још и већу. Слично једноумље у нашој земљи готово да није забележено још од времена диктатуре највећег сина наших народа и народности. Током његове тридесетпетогодишње владавине Југославијом већина новинара била је из редова КПЈ, али је и мањина ванпартијаца морала изузетно добро да пази на сваку написану или изговорену реч, те је јасно шта се могло прочитати или чути у тадашњим гласилима, а како су завршавали они који би заборавили правила. Нешто другачије и сношљивије прилике у медијима осетиле су се тек десетак година после смрти обожаваног тиранина, за време док је на власти био Слободан Милошевић. Постојала су тада нека мања гласила, која су, вероватно, уз финансијску и другу подршку из иностранства, објављивала и другачије истине од оних у медијима под контролом СПС-а и ЈУЛ-а, поготово од тренутка када је за политичаре водећих светских сила Милошевић престао да буде “Фактор мира на Балкану”, а постао “Балкански касапин”.

У последњих неколико седмица слика у нашим медијима прилично личи на ону од пре тридесетак година. Скоро сви држе страну потписнику парафа и његовом тиму, њихове фотографије изјаве свакодневно су на првим страницама новина (и не само на њима), овим изјавама редовно почињу вести радија и телевизије. Као да се сви медији налазе на заједничком: да сваком грађанину Србије објасне како је у преговорима постигнут максимум могућег и да су нетачни усамљени гласови који тврде да су и општине где су Срби у већини овим споразумом предате самопроглашеним приштинским властима на милост и немилост. Преговарачи ватрено бране своје достигнуће, свој лик и дело, говоре како се није ни могло више постићи, једино им не пада на памет да то можда ОНИ нису били у стању да стигну до повољнијег споразума, и да је своје улоге требало да препусте другима. Међутим, пошто сматрају да су најбољи и незаменљиви, прихватају и оне акције које су, док су били опозиција, обележавали као издају српских националних интереса, а које сада настоје да што брже и успешно доврше.

Параф нема алтернативу

Пише: Војислав М. Станојчић
уторак, 07 мај 2013 23:57

